15/07/2019

«Τι είσαι εσύ; Μαχητής του Χριστού ή μαχητής του πειρασμού; Ξέρεις πως υπάρχουν και μαχητές του πειρασμού;»

/ Αγιορείτικα

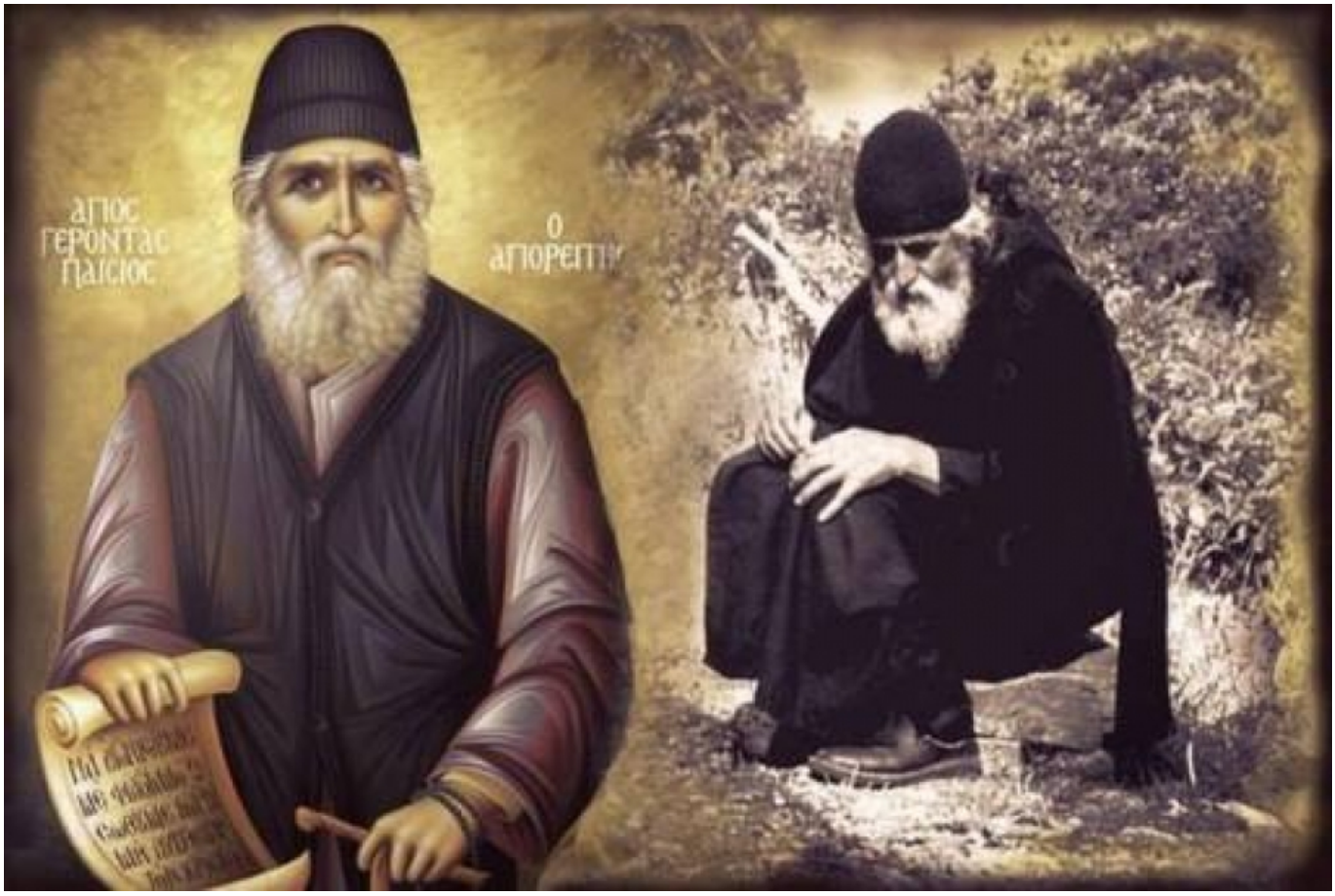

Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης († 1994)

Είπα σε κάποιον μια φορά: «Τι είσαι εσύ; Μαχητής του Χριστού ή μαχητής του πειρασμού; Ξέρεις πως υπάρχουν και μαχητές του πειρασμού;».

Ο Χριστιανός δεν πρέπει να είναι φανατικός, άλλα να έχη αγάπη για όλους τους ανθρώπους.

Όποιος πετάει λόγια αδιάκριτα, και σωστά να είναι, κάνει κακό. Γνώρισα έναν συγγραφέα που είχε ευλάβεια πολλή, άλλα μιλούσε στους κοσμικούς. μα μια γλώσσα ωμή, που προχωρούσε όμως σε βάθος, και τους τράνταζε.
Μια φορά μου λέει: «Σε μια συγκέντρωση είπα αυτό και αυτό σε μια κυρία». Άλλα με τον τρόπο που της το είπε, την είχε σακατέψει. Την πρόσβαλε μπροστά σε όλους. «Κοίταξε, του λέω, εσύ πετάς στους άλλους χρυσά στεφάνια με

διαμαντόπετρες, έτσι όμως που τα πετάς, σακατεύεις κεφάλια, Όχι μόνον ευαίσθητα άλλα και γερά». Ας μην πετροβολάμε τους ανθρώπους… χριστιανικά.
Όποιος ελέγχει μπροστά σε άλλους κάποιον που αμάρτησε η μιλάει με εμπάθεια για κάποιο πρόσωπο, αυτός δεν κινείται από το Πνεύμα του Θεού· κινείται από άλλο πνεύμα. Ο τρόπος της Εκκλησίας είναι η αγάπη- διαφέρει από τον τρόπο των νομικών.
Η Εκκλησία βλέπει τα πάντα με μακροθυμία και κοιτάζει να βοηθήση τον καθέναν, ο,τι και αν έχη κάνει, όσο αμαρτωλός και αν είναι. Βλέπω σε μερικούς ευλαβείς ένα είδος παράξενης λογικής.
Καλή είναι η ευλάβεια που έχουν, καλή και η διάθεση για το καλό, αλλά χρειάζεται και η πνευματική διάκριση και ευρύτητα, για να μη συνοδεύη την ευλάβεια η στενοκεφαλιά, η γεροκεφαλιά (το γερό δηλαδή αρβανίτικο κεφάλι). Όλη η βάση είναι να έχη κανείς πνευματική κατάσταση, για να έχη την πνευματική διάκριση, γιατί αλλιώς μένει στο «γράμμα τον νόμου», και το «γράμμα τον νόμον
άποκτείνει».
Αυτός που έχει ταπείνωση, δεν κάνει ποτέ τον δάσκαλο· ακούει και, όταν του ζητηθή η γνώμη του, μιλάει ταπεινά. Ποτέ δεν λέει «εγώ», άλλα «ο λογισμός μου λέει» η «οι Πατέρες είπαν». Μιλάει δηλαδή σαν μαθητής. Όποιος νομίζει ότι είναι ικανός να διορθώνη τους άλλους έχει πολύ εγωισμό.
– Όταν, Γέροντα, ξεκινάη κανείς άπό καλή διάθεση να κάνη κάτι και φθάνη στα άκρα, λείπει η διάκριση;
– Είναι ο εγωισμός μέσα στην ενέργεια του αυτή και δεν το καταλαβαίνει, γιατί δεν γνωρίζει τον εαυτό του, γι’ αυτό πιάνει τα άκρα. Πολλές φορές από ευλάβεια ξεκινούν μερικοί, αλλά πού φθάνουν!
Όπως οι είκονολάτρες και οι εικονομάχοι. Άκρη το ένα, άκρη το άλλο!
Οι μεν έφθασαν στο σημείο να ξύνουν την εικόνα του Χρίστου και να ρίχνουν την σκόνη μέσα στο Άγιο Ποτήριο, για να γίνη καλύτερη η Θεία Κοινωνία· οι άλλοι πάλι έκαιγαν τις εικόνες, τις πετούσαν…
Γι’ αυτό η Εκκλησία αναγκάσθηκε να βάλη ψηλά τις εικόνες και, όταν πέρασε η διαμάχη, τις κατέβασε χαμηλά, για να τις προσκυνούμε και να απονέμουμε τιμή στα εικονιζόμενα πρόσωπα.

«Ότι κάνουμε να το κάνουμε για τον Θεό »

– Γέροντα, συνήθως κινούμαι από φόβο να μη στενοχωρήσω τους άλλους η να μην ξεπέσω στα μάτια τους· δεν σκέφτομαι να μη στενοχωρήσω τον Θεό. Πως θα αυξηθή ο φόβος του Θεού;
– Εγρήγορση χρειάζεται. Ο,τι κάνει ο άνθρωπος, να το κάνη για τον Θεό.
Ξεχνάμε τον Θεό και μπαίνει μετά ο λογισμός ότι κάνουμε κάτι σπουδαίο, μπαίνει και η ανθρωπαρέσκεια και κοιτάμε να μην ξεπέσουμε στα μάτια των ανθρώπων. Ενώ, αν ενεργή κανείς με την σκέψη ότι ο Θεός τον βλέπει, τον παρακολουθεί,

τότε ό,τι κάνει είναι σίγουρο· αλλιώς, αν κάνη κάτι, για να φανή καλός στους ανθρώπους, όλα τα χάνει, όλα χαραμίζονται.
Για κάθε ενέργεια του ο άνθρωπος πρέπει να ρωτάη τον εαυτό του: «Καλά, εμένα αυτό που κάνω με αναπαύει· τον Θεό Τον αναπαύει;» και να εξετάζη αν είναι ευάρεστο στον Θεό. Αν ξεχνάη να το κάνη αυτό, ξεχνάει και τον Θεό μετά.
Γι' αυτό παλιά έλεγαν «προς Θεού» η «τον αθεόφοβο, δεν φοβάται τον Θεό;». Η έλεγαν: «Αν θέλη ο Θεός, αν επιτρέψη ο Θεός».
Ένιωθαν την παρουσία του Θεού παντού, είχαν συνέχεια μπροστά τους τον Θεό και πρόσεχαν. Ζούσαν αυτό που λέει ο Ψαλμός, «Προωρώμην τον Κύριον ενώπιον μου διαπαντός, ίνα μη σαλευθώ»[2] και δεν σαλεύονταν.
Τώρα, βλέπεις, μπαίνει σιγά-σιγά το ευρωπαϊκό τυπικό και πολλοί δεν κάνουν το στραβό από ευγένεια κοσμική. Ότι κάνει κανείς, να το κάνη καθαρό για τον Χριστό, να έχη τον νου του ότι ο Χριστός τον βλέπει, τον παρακολουθεί· σε κάθε του κίνηση κέντρο να είναι ο Χριστός.
Να μην έχη το ανθρώπινο στοιχείο μέσα του. Αν κινούμαστε με σκοπό να αρέσουμε στους ανθρώπους, αυτό δεν μας ωφελεί σε τίποτε. Χρειάζεται πολλή προσοχή.
Πάντοτε να εξετάζω τα ελατήρια άπό τα όποια κινούμαι και, μόλις αντιληφθώ ότι κινούμαι άπό άνθρωπαρέσκεια, να την χτυπώ αμέσως. Γιατί, όταν πάω να κάνω ένα καλό και μπαίνη στην μέση η άνθρωπαρέσκεια, ε, τότε βγάζω νερό άπό το πηγάδι με τρύπιο κουβά.
Τους περισσότερους πειρασμούς συχνά τους δημιουργεί ο ίδιος ο εαυτός μας, όταν έχουμε τον εαυτό μας μέσα στην συνεργασία μας με τους άλλους. Όταν δηλαδή κινούμαστε από ιδιοτέλεια, θέλουμε να εξυψώνουμε τον εαυτό μας και επιδιώκουμε την προσωπική μας ικανοποίηση.
Στον Ουρανό δεν ανεβαίνει κανείς με το κοσμικό ανέβασμα αλλά με το πνευματικό κατέβασμα. Όποιος βαδίζει χαμηλά, βαδίζει πάντα με σιγουριά και ποτέ δεν πέφτει. Γι' αυτό, όσο μπορούμε, να ξερριζώνουμε την κοσμική προβολή και την κοσμική επιτυχία, η οποία είναι πνευματική αποτυχία. Να σιχαινώμαστε τον κρυφό και φανερό εγωισμό και την ανθρωπαρέσκεια, για να αγαπήσουμε ειλικρινά τον Χριστό.

Την εποχή μας δεν την χαρακτηρίζει το αθόρυβο άλλα το εντυπωσιακό, το κούφιο. Η πνευματική ζωή όμως είναι αθόρυβη. Καλά είναι να κάνουμε αυτά που είναι για τα μέτρα μας σωστά αθόρυβα, χωρίς επιδιώξεις πάνω από τις δυνάμεις μας, γιατί αλλιώς θα είναι εις βάρος της ψυχής μας και του σώματος, και συχνά εις βάρος και της Εκκλησίας.
Μέσα στην γνήσια ευαρέστηση του πλησίον μας υπάρχει και η ευαρέστηση στον Χριστό. Εκεί χρειάζεται να προσέξη κανείς, πως να εξαγνίση την ευαρέστηση προς τον πλησίον, να βγάλη δηλαδή την ανθρωπαρέσκεια, για να πάη και αυτή η ανθρώπινη προσφορά στον Χριστό.

Όταν προσπαθή κάποιος να τοποθέτηση τα εκκλησιαστικά θέματα δήθεν με ορθόδοξο τρόπο, και ο σκοπός του είναι να τοποθέτηση καλύτερα τον εαυτό του, αποβλέπη δηλαδή στο συμφέρον του, πως θα ευλογηθή από τον Θεό; Όσο μπορεί κανείς να κάνη την ζωή του τέτοια που να συγγενεύη με τον Θεό. Πάντα να ελέγχη τον εαυτό του και να κοιτάζη πως να κάνη το θέλημα του Θεού. Όταν κάνη το θέλημα του Θεού, τότε συγγενεύει με τον Θεό, και τότε, χωρίς να ζητάη από τον Θεό, λαμβάνει· δέχεται συνέχεια νερό από την πηγή.

1. Βλ. Β ‘ Κορ. 3, 6.
2. Βλ. Ψαλμ. 15, 8.

Απόσπασμα από τις σελ. 78 -82 του βιβλίου: ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ,ΛΟΓΟΙ Β΄, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ, ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ», ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr/